

Leven vanuit de wonderstaat

Er is iets vreemds aan de hand met het ervaren van vergeving. ECIW spreekt van de wonderstaat <Txt I, 43>:

“Wonderen ontstaan uit een wonderstaat van de denkkeest, of een staat van wonderbereidheid.”

We herkennen wat er op dat moment plaatsvindt als iets heel wezenlijks en authentieks maar kunnen vervolgens niet goed onder woorden brengen wat het nu precies is. We zijn, anders gezegd, tegen de grens van ons verstand aangelopen en raken nu aan dat onbenoembare mysterie van Zijn. We weten nu dat het verminderen of tijdelijk verdwijnen van het geloof in afgescheidenheid ogenblikkelijk resulteert in de ervaring van vrede en geluk. Het conflict waarin we dachten gevangen te zijn blijkt werkelijk niets meer te zijn dan dit geloof in afgescheidenheid dat door liefde simpelweg opgelost kan worden. Jezus gebruikt in de Cursus de beeldspraak van een grote en donkere wolk. Deze lijkt heel wat maar is bij nadere beschouwing nog niet in staat om het lichtste veertje te dragen <Txt 18: IX,6>.

“Deze schijnzwarte barrière, deze kunstmatige bodem die wel een rots lijkt, is als een laaghangende donkere wolkenbank die een massieve muur lijkt te vormen voor de zon. Haar ondoordringbare voorkomen is een en al illusie. Ze wijkt zachtjes voor de bergtoppen die erbovenuit rijzen, en heeft niet de minste macht iemand tegen te houden die de wil heeft erbovenuit te klimmen en de zon te zien. Ze is niet sterk genoeg om een speld te stoppen in zijn val, of om een veertje te dragen. Er kan niets op rusten, want het is slechts een illusie van een fundament. Probeer haar maar eens aan te raken en ze verdwijnt; poog haar te grijpen, en je handen houden niets vast.”

Gewoonlijk komt na die fijne ervaring van de wonderstaat weer een nieuwe leersituatie op ons pad waarbij we weer koppie onder gaan in de illusie. We hebben geproefd hoe het is om onze verslaving aan tweeheid een moment los te laten zodat de lucht even opklaarde. Misschien weten we nu dat we bij een kleine irritatie de mogelijkheid hebben om ons te openen voor vergeving maar we geloven nog steeds dat er echt grote problemen zijn waarbij het allemaal niet zo gemakkelijk gaat. Wat als je te horen krijgt dat je ontslagen word? Of als je een slechte diagnose te horen krijgt van de oncoloog? Dat is toch zeker van een andere orde?

ECIW windt er geen doekjes om. Reeds in het begin van het Tekstboek beweert Jezus dat er geen rangorde bestaat in wonderen <Txt: I, 1>:

“Wonderen kennen geen rangorde naar moeilijkheid. Het ene is niet ‘moeilijker’ of ‘groter’ dan het andere. Ze zijn allemaal gelijk. Alle uitingen van liefde zijn maximaal.”

Wij denken in onze droom dat er kleine, grote en onoverkomelijke en zeer uiteenlopende problemen bestaan. Jezus voert het terug tot ogenschijnlijk verschillende variaties op hetzelfde thema: wij als Zoon van God geloven in heel veel droombeelden maar hebben steeds dezelfde verborgen agenda: de illusie van dualiteit écht maken voor onszelf. Alleen vinden *wij* bepaalde vervelende gebeurtenissen zwaarwegender dan andere. Ik stap bijvoorbeeld makkelijker heen over een lichte irritatie jegens mijn partner dan over de kwaadheid op die inbreker die mijn huis heeft leeggehaald. En dan heb ik het nog niet eens over droomproblemen die direct te maken hebben met het voortbestaan van mijn fysieke droomlichaam. Moord vinden we erger dan inbraak.

Toch is de oplossing van de illusie steeds hetzelfde. We mogen ons geloof in schuld en slachtofferschap naar het licht brengen. Het helpt als we via de metafysica inzicht hebben gekregen

in de manier waarop- en de reden waartoe we problemen projecteren. Dit inzicht op zich is echter als regel niet genoeg en als een medestudent ons probeert te helpen door slechts uit te leggen wat er op metafysisch niveau aan de hand is, dan helpt dit ons maar deels. Ik merk dat het steeds mijn gebrek aan vertrouwen in liefde is die me vasthoudt in mijn geloof in de ellende. Het helpt me dan om een fijne en positieve tekst uit ECIW te herhalen als een soort krachtvoer voor mijn kleine vertrouwen. De laatste Werkboekles vind ik hierbij bijzonder behulpzaam <WB 361-365>

“Dit heilig ogenblik wil ik U geven. Neemt U het in handen. Want U wil ik volgen, in de zekerheid dat Uw leiding mij vrede geeft.”

Vooraf die laatste zin: in de zekerheid dat Uw leiding me vrede geeft. Ik vind het fijn om deze zin zachtjes te herhalen en diep tot me door te laten dringen. In mijn beginjaren met de Cursus wees ik deze “werkwijze” af als angstige affirmatie. Nu onderken ik mijn angst maar zie ik het herhalen van een mooie tekst als krachtige hulp om me naar het licht uit te strekken en me te openen voor de genezing van de denkkeest.

Het ervaren van de wonderstaat is niet hetzelfde als volledige Zelfrealisatie of spirituele verlichting. Maar vergeven leidt wel degelijk tot een lichter worden van de last die we ervaren van de droom. ECIW spreekt over gelukkige leerlingen studenten die een gelukkige droom mogen leven. <Txt 14: II,1>

“De Heilige Geest heeft een gelukkige leerling nodig, in wie Zijn opdracht tot een gelukkig eind kan worden gebracht.”

Ik merk dat het mogelijk is om te beseffen dat de droom niet echt is maar toch het ongeduld dat ik in mijn jonge jaren als spiritueel zoeker ervoer los te laten. Mijn vertrouwen in een goede uitkomst is gegroeid. ECIW stelt het ook zo mooi:<Txt 2: III, 3>

“Dit laat geestelijke visie uiteindelijk opnieuw ontwaken en tegelijk de investering in de fysieke blik afnemen. Het afwisselend investeren in de twee waarnemingsniveaus wordt doorgaans als een conflict ervaren, wat zeer acuut kan worden. Maar de uitkomst is zo zeker als God.”

Dit is voor mij het heerlijke van ECIW. Ik leer dat ik als doenertje niks hoeft te bereiken en niks kan bereiken. Toch voel ik me niet langer een gefrustreerd doenertje. Er zijn vlagen licht binnengekomen in mijn droom en deze hebben mij vertrouwen, rust en mildheid geleerd. Ik word stil in de verwondering van deze weg van non-duale naastenliefde. Er zit niks van eigen verdienste in, halleluja. Er komt een liedje naar boven uit mijn kerkelijke periode:

Trots en twijfel wijken door de kracht van Uw Liefde.

Geen trots doenertje maar ook geen wanhopend doenertje. In plaats hiervan volg ik de weg waarop niets valt te doen als een gelukkige leerling. Hier ben ik dankbaar voor.